

Bányai Gréta

ötödéves teológus-lelkész hallgató

Első olyan emlékem, amelyben Isten "szerepel", még kb. négyéves koromból maradt meg: ha veszekedtünk a szüleimmel, s szobafogságot kaptam, akkor mindig imádkoztam Istenhez, hogy rabságom letelte előtt csatlakozhassak a nappali szobában állomásozó őreimhez - a szüleimhez.

A következő pillanatkép pedig már a konfirmációs előkészítő, ahova nem volt kedvem menni, így ismét veszekedtem. A közösség mégis megtartott és az ifi tagja lettem. Az egyik pénteki alkalmunkon pedig kicsúszott a számon, hogy lelkész leszek, így visszaút már nem volt, a kimondott szónak ereje van! Közben Kárpátaljára is hívtak az egykori ifivezetőink szolgálni, gyerektábor tartani. Végül megtérésem is egy kárpátaljai, esti evangelizációs alkalmon történt. Már nem pusztán Istenben, mint fogalomban hittem, hanem

Jézus Krisztusban, mint Isten Fiában, az élő Igében kaptam hitet. S egyszerre a hívást: ide lelkészként is vissza kell térnem! Így a változatosság kedvéért, ismét veszekedtem, de már nem az egyház vagy Isten ellen, hanem a mellette maradásomért. Az elhívásom már nem csak szülők és tanárok elleni lázadás volt.

Most pedig az ötödik évemet végzem a teológián, magam mögött és előtt számos kárpátaljai szolgálattal, a gyülekezetben az éneklésben és a gyermekek között végzett munkával, valamint a bibliakör (nem találtunk még kreatív nevet) tagjaként, már nem veszekedve, hanem békességre lelve.

Teremtő Atya Istenünk
Add meg ma is a kenyerünk!
Búban, bajban légy velünk
Jókedvben is fogd kezünk!

Istennek Fia megjelent
Értünk imában könnyezett!
Betlehemi csillagunk,
Megváltó Krisztus Urunk

Szentlélek Isten jöjj be hát,
Jöjj be szívünknek ajtaján
Adj nekünk új életet
Otthont majd a mennyekben.

Áldott az Isten szent neve,
Dicsérje minden gyermeke!
Légy velünk Úristenünk,
Mindörökké Á-ámen.

Benke Ildikó

Sárospatakon születtem többgenerációs református lelkészcsalád ötödik gyermekeként. Református identitásomat gyermekkoromtól meghatározták a felmenőimről hallott családi történetek, melyekből minden átélt nehézség ellenére sugárzott az Istenbe vetett bizonyosság.

Édesanyám gyönyörű énekhangját Istentől kapott ajándékként élte meg és általa, mi gyermekek is megtapasztalhattuk az énekszóval történő hálaadás örömét. A családi étkezéseinket, közös együttléteinket többszólamban énekelt imák keretezték, és az ünnepeken családi kórusként szolgáltunk az istentiszteleteken.

Férjemmel, Balázssal a Kálvin téri református templomban kötöttünk házasságot. Egy ideig a Szilágyi Dezső térre, aztán a Csaba Utcai Prédikálóállomásra jártunk. Ahogy gyermekeink

elérték az óvodás kort, részt vettem a Gyökössy Endre Református Óvoda szervezésében és elindításában. Ekkor csatlakoztunk a Pasaréti Református Gyülekezethez, ahol gyermekeink felnőttek és konfirmáltak.

Gyermekkorom óta sokat jelent nekem ez az ige: „Néktek pedig még a fejetek hajszájai is mind számon vannak tartva.” (Máté 10.30) A családomban, hitemben és a pedagógusi munkámban is ez a bizonyosság ad erőt a mindennapokban. Csodálatos megélni, hogy Istenhez tartozom és neki gondja van rám. (1. Péter 5.7)

A Budahegyvidéki Református Gyülekezet közösségébe lassan egy évtizede csatlakoztunk. A járvány után újraszervezett gyülekezeti kórusnak annak indulása óta tagja vagyok.

Soli Deo Gloria!

Borsos Ágnes

A Hegyvidéken nőttem fel, gyerekkoromban sokat jártunk a Böszörményi útra vásárolni, ügyet intézni, beülni egy sütire a Rigó Jancsiba. Azt viszont sokáig nem tudtam, hogy a 28-as szám torony nélküli, repkénnyel sűrűn befuttatott épülete igazából egy református templom. Nem jártunk templomba, a szüleim nem neveltek hitben.

Az első személyes élményem a zenén keresztül ért. Zenésznek készültem, a gyakorlás mellett rengeteget hallgattam zenét. Olyat is, ami felé nem vitt volna a saját érdeklődésem, de tanulmányaim során előkerült. Ilyen volt Bach Máté-passiója. Először csak a zenei része ragadott meg, aztán hozzáolvastam a szöveget is. Az evangélium szavai és az azokat mélyen kibontó zenei tartalom hatására értettem meg valamit abból, hogy kicsoda Isten, és mit tett értünk. Ez az élmény tette számomra igazán fontossá a későbbiekben az

istentiszteleten való zenei szolgálatot.

A budahegyvidéki gyülekezetben keresztelkedtem meg és konfirmáltam saját döntésemből, felnőttként. Itt volt később az esküvőnk is, és bár a férjem evangélikus, gyermekeink itt részesültek a keresztségben, jelenleg is ide járunk. A gyülekezet zenei életében alkalmasszerűen már korábban is részt vettem. Rendszerességet ebbe a covid után újjáalakult gyülekezeti kórus hozott. A kényszerű hallgatás idején nagyon hiányzott a közös éneklés, és az Istent dicsőítő zene lélekemelő hatása. Azóta szakavatott kántorunk, Domi vezetésével a kórusban és hegedűsként is részt veszek a zenei szolgálatban. A nemrégiben megépült gyönyörű sípos orgona pedig inspirál bennünket hangszeres művek megszólaltatására. Remélem, a gyülekezeti kórus egyre gyarapodni fog, rendszeresen szolgálhatunk az istentiszteleteken, mint liturgikus kórus, egyre több hangszeres is kapcsolódik majd hozzánk, és a zenei szolgálat áldására válik a gyülekezetnek.

Dosek Domokos

Lelkész nagyapám révén családomban neveltetésem révén kaptam meg azt az alapot, amely által nap mint nap megélem, hogy „közel van az Úr minden őt hívóhoz; mindenkihez, aki hűséggel hívja őt” (Zsolt 145, 18) még ha a bűn időről időre el is választ tőle.

A Csaba utcai prédikáló állomáson kereszteltek (mely akkor felváltva tartozott Budahegyvidékhez és Pasaréthez), a pasaréti gyülekezetben konfirmáltam, ahol Cseri Kálmán igehirdetéseit és Draskóczy László orgonajátékát hallgathattam. A kántori szolgálatba a Verőcei, majd később a Soroksár-Újtelepi gyülekezetben tanulhattam bele, valamint a Liszt Ferenc Zeneművészeti Egyetem egyházzene szakán. Az itt megszerzett tudást 2016 óta gyülekezetünk kántoraként, 2022 óta a Károli Gáspár Református Egyetem Hittudományi Karának oktatójaként igyekszem kamatoztatni. A covid19 járvány után végül

2023 januárjától vezetem az újonnan megalakult gyülekezeti kórust.

Egyházzenészként a Sola Scriptura elve alapján nagy ajándéknak tartom a zsoltároskönyvet, mely megtanít minket az imádságra, bűnbánatra és dicséretre. Ezért a genfi zsoltárokat, mint református örökségünket kívánom megismertetni és megszerettetni a gyülekezettel.

Gál Zoltán György

Nős, egy leánygyermek és egy (már majdnem két) unoka legényke nagyapja

okleveles gépészmérnök, projektvezető

A Szilágyi Dezső téren kereszteltek, szüleim reformátusok. A XII. kerületben jártam általános- és középiskolába, gyermekkoromat és ifjúságomat itt a gyülekezet szomszédságában töltöttem. Az 59-es villamos hangja máig a fülemben cseng.

Pasaréten kezdtem templomba járni, Cseri Kálmán konfirmált 1981-ben, érettségiig jártam oda a gyülekezetbe, szintűgy az énekkarba és ifi csoportba. Nyári táboraink felejthetetlenek; az Úristen itt szólított meg és hívott az Övéi közé 1983 nyarán.

Egyetemi és ifjú családosi éveim a Szabadság téri gyülekezetbe, Hegedűs Loránd püspök úréhoz kötnek; évekig vezettem a gyülekezet szolgáló angoltanfolyamát és kezeltem vasárnaponként az

istentiszteletek hangrögzítését, a hanganyagok sokszorosítását.

Ezt követően ismét Budán, részben a gazdagréti, részben a pasaréti gyülekezetbe jártam.

A Budahegyvidéki Gyülekezet életébe intenzíven mintegy 10 éve kapcsolódtam be a Bereczky Anikó vezette énekkarral, nagy örömet szerez ez a szolgálat

Feleségemmel sok hétvégi időt töltünk a Balatonfelvidéken, részben rokonságunk révén. 2019-ben együtt bekapcsolódtunk a balatonalmádi református gyülekezet életébe is, Steinbach József püspök úr esketett minket 2021-ben.

Gém Erzsébet

Tavaly ősz óta vagyok kórustag, régi vágyam teljesedett be ezzel. Egész gyerekkoromban, érettségéig jártam énekkarba, és az éneklés mindig is az életem része, valódi örömforrás volt: a szeretet, a harmónia, az összetartozás kifejeződése. Számomra ezért elmaradhatatlan része istentiszteleteinknek a közös éneklés. Mi a családban is sokat énekeltünk: nagymamámmal, édesanyámmal, a lányaimmal és az elmúlt 10 évben (kicsit ugyan kevesebbet, mint szeretném) a fiúunokáimmal. Még a férjem is szívesen velünk énekel időnként, pedig ő nem az a pacsirta-típus. A sok egyéb kötelezettség az életem folyamán azonban valahogy mindig megakadályozta, hogy megint énekkarba járjak. Így aztán amikor 45 év elemző közgazdászként végzett munka után nyugdíjas lettem, boldogan csatlakoztam az újraalakult templomi kórushoz. A vidám, kellemes hangulatú próbák, a kedves kórustagok igazi felüdülést jelentenek és erősítik az

éneklés örömét. Gyertek, várunk mindenkit, énekelni jó!

Gémesi Barnabás

Keresztyén családba születtem, apukám evangélikus, anyukám pedig református, ezért értelemszerűen így is neveltek. Ebben a gyülekezetben kereszteltek meg, majd később itt is konfirmáltam, tehát minden szállal ehhez a gyülekezethez kötődöm. Óvodás korom óta rendszeresen eljártunk a templomba, én pedig a húgommal mentem a gyerekistentiszteletre. Eleinte nem nagyon fogott meg, ami ott elhangzott és nem is nagyon érdekelt. Harmadikos koromban, kilenc évesen (amikor újra bevezették az iskolákban az erkölcsstan, illetve a hit- és erkölcsstan oktatást) anyukám engem is beíratott hittanóra. Eleinte ellenkeztem és vonakodtam tőle, de ahogy a hittantanárom elmondta az olyan jól ismert bibliai történeteket, mint például József kalandos utazása Egyiptomba, azok nagyon lekötöttek engem, és amilyen Istent ott megismertem, akkor döntöttem el,

hogy én ehhez az Istenhez akarok tartozni.

Alsós koromban egy eléggé csúfolódós gyerek voltam. Ha valakit a többiek elkezdtek csúfolni, többször én is beálltam csúfolódni, csupán azért, mert a többiek is csinálták. Idősebb koromban természetesen már leálltam ezzel és egyáltalán nem csúfolódtam vagy bántottam valakit, de továbbra is gyakran előfordult, hogy értelmetlen dolgokon (pl. leejtett dolgok, lassú internetkapcsolat, hozzászólta sorozatnézés közben) is dühöngtem és/vagy mérgelődtem. Ahogy egyre idősebb lettem és egyre jobban ismertem meg az Újszövetséget, úgy értettem meg, hogy önmagamtól nem tudok megszabadulni ettől a rossz természettől és így értettem meg először komolyan, hogy Isten miért küldte el Jézust, miért halt meg és miért támadt fel értünk (Róm 7,21-25).

Horváth Koppány

Egyedülálló vagyok, szüleimmel és három testvéremmel együtt Kecskemét mellől, Hetényegyházáról származom. Hívő, református családban nevelkedtem, a helyi gyülekezeti közösségbe nőttem bele, emellett pedig nyaranta Biatorbágyra jártam gyermektáborokba, melyeket nagyon szerettem. Saját megtérésem is első körben ezen kisgyermekkorú időkre tehető. Később a Kecskeméti Református Gimnáziumban tanultam, az ottani gyülekezetben konfirmáltam. Egyetemista éveimet Szegeden töltöttem és az ottani egyik, az Újszegedi Református Gyülekezet oszlopos tagja lettem, Sípos Ete Zoltán lelkipásztor vezetésével! Itt történt Istenkapcsolatom komolyabbra fordulása, megértettem, hogy mit végzett el értem és bűneim miatt Megváltóm.

Ezt követő egy éves, Református ÖDE Programirodán keresztül Németországban töltött év után nem sokkal kerültem fel Budapestre dolgozni, lassan kilenc éve élek itt. Eleinte más gyülekezetbe, gyülekezetekbe jártam, de sehol sem éreztem otthon magam különböző okok miatt. Hosszas keresés után bukkantam rá a gyülekezet honlapjára. Megtetszett rögtön a honlapról is a gyülekezet, a lelkipásztorok, az alkalmak, így eljöttem az egyik akkor még rendszeres esti istentiszteletre, azt követően pedig én is rendszeresen becsatlakoztam ezen kis meghitt, családias esti alkalmakba. Később az egyik ilyen, akkor még más formában működő-fiatalosabb, pogácsázással végződő esti istentisztelet alkalmával az egyik részt vevő gyülekezeti tag javaslatára, Ablonczy Tamás többszöri ajánlását is követően becsatlakoztam a gyülekezeti kórusmunkába, 2020. elején. A néhány hónap próbát követő hosszú szünet után legelőször 2024. tavaszán - közben már a délelőtti istentiszteletek és egyéb programok oszlopos tagja is lehettem - sikerült újra a próbákat és aztán az első, a nagyheti passiók fellépést is megvalósítani, és azóta is szívesen veszek részt ismét a kórusmunkában. Nagyon jó ezen kicsiny, de annál szilárdabb, jó hangulatú körhöz tartozni és az énekeken keresztül pedig Istent dicsőíteni.

Sylvester Edina

Budapesten 1947. december 23-án születtem. Három testvéremmel együtt édesapám után református keresztségben nőttünk fel. Nővérem és bátyám az 1950-es években itt, a Budahegyvidéki Egyházközségben confirmált. Akkor tudtam meg, hogy apai nagyapám Sylvester Ákos Kolozsvárról történő felköltözése után a családjával a XII. kerületben telepedett le, és templomunkban presbiterként a gyülekezet gazdasági ügyeit intézte. Szüleimmel és testvéreimmel Szabolcska tiszteleteshez jártunk istentiszteletre. Akkor még nem működött gyermek-megőrző és korosztályonkénti istentiszteleti külön foglalkozás, s én szüleim között ültem végig a prédikációkat. Hosszú lelki keresés folyamata eredményeként évtizedekkel később hazatérve a Böszörményi úti gyülekezetbe confirmáltam felnőtt fiatalok között. Ennek a nagyjelentőségű eseménynek

köszönhetően épült újra az élet bennem és körülöttem. A hit fejlődésének megélése folytonos élmény. Krisztusban bízva a vele járás óhaja és megélése nemcsak támaszt nyújt, hanem időről-időre békességgel tölt el, és szavakkal nehezen megfogalmazható tapasztalatokkal ajándékoz meg. Nem véletlen, hogy a kóruséneklésben tudom leginkább hálámat kifejezni. Tervező, kutató tájépítésként az örökségvédelem felé fordulva három egyetem meghívott külső oktatójaként palléroztam szaktudásom és hitem révén a mindent átfogó, formáló szeretet újabb és újabb dimenzióit élhettem meg. Nyugdíjasként is ez vesz körül és segít ezt az ajándékot kisugározni.

Vozár Anna

Több évvel ezelőtt kapcsolódtam be a gyülekezeti kórus éneklés szolgálatába, ahol bár különbözőek a korosztályok a közös éneklés öröme és a zene szeretete által együtt élhetjük meg a találkozást Istennel és végezhetjük szolgálatunkat a gyülekezetünkben.

Felnőttként tértem meg és mondtam igent Jézus tanításainak követésére. Első gyermekünk keresztelőjére készülve kaptam elhívást arra, hogy Isten igéjével, Jézus tanításaival megismerkedjem. A Lélek és a férjem indítottak arra, hogy magam is megkeresztelkedjem, majd konfirmáljak felnőtt fejjel és szívvel, budaiként, személyes okokból a szentendrei gyülekezetben.

Lányaink közeledő konfirmációja mellett a gyülekezeti szolgálatban való aktívabb részvétel igénye hozott minket a lakhelyünkhöz közeli budahegyvidéki

gyülekezetbe, több, mint 20 évvel ezelőtt. Itt kértük Isten áldását házasságunkra közel 10 évvel ezelőtt. Családunk legifjabb tagjainak, unokáinknak a keresztelője is itt volt a templomunkban, az elmúlt években.

Gyülekezeti tagként és presbiterként a gyülekezetben vállalt szolgálataimban az a személyes meggyőződés és elköteleződés vezetett, hogy a szeretetteljes testvéri közösségben megélhető értékes emberi találkozások és kapcsolatok az egyént és a közösséget egyaránt gazdagítják és megerősítik hitében. A pszichológusi hivatásom során szerzett ismereteim és tapasztalataim megerősítenek és ambicionálnak ebben.

Ezért szívügyemnek tekintetem a ma már 10 éves Hegyvidéki Szalonok keretében történő előadások, koncert-, színház- és kiállításlátogatások szervezését. Arra törekedve, hogy a szép közös élmények során jobban megismerhessük egymást és a gyülekezetünk tagjainak az élet különböző területein tevékenykedő művészeit, tanárait, szakértőit. Ezek az alkalmak egyre inkább lehetőséget teremtenek a testvéri közösség élményének megtapasztalása mellett a személyes hitvallások megismerésére, biztonyságtételre is.

Aktív szervezője és résztvevője voltam és vagyok a házi bibliakörök alakulásának, amelyet nagyon értékesnek és hasznosnak találok az egyén és a közösség lelki életében egyaránt. Az eddigi tapasztalatok nyomán, a továbbiakban szeretnénk szélesíteni az Ige közösségben történő tanulmányozására megfelelő lehetőséget adó alkalmak körét